

เทศน์เช้า วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ทางรัฐบาลเขาเชิญชวนให้ไปทำบุญที่วัด แล้วไปทำบุญที่วัดมันต้องได้ความชุ่มชื้นหัวใจ ไม่ใช่ไปทำบุญที่วัดแล้วคอตก การว่าคอตกนั้นก็เลสมันตกนะ นี่วันนี้วันสำคัญ วันนี้วันพ่อแห่งชาติ ชาติคืออะไร? ชาติคือชาติไทยนะ คนเรานี้ไม่ไปอยู่ต่างประเทศ ไม่ไปอยู่ที่ทุกซ์ที่ยาก คนชาติไทยไปเจอกันต่างประเทศจะกอดคอกัน จะรักกันมาก แต่พอเวลาอยู่ในประเทศไทย เห็นไหม นี่เวลาอยู่ในชาติเราไม่เห็นคุณค่าของมัน

เวลาคนเชื้อชาติจีน สัญชาติไทยโยกย้ายมา อพยพมา พอเข้ามาเห็นแผ่นดิน เห็นความชุ่มชื้น นี่รอดตายแล้วๆ คำว่ารอดตายนะ เวลาเข้าไปอยู่ในชนชาติใด ในประเทศชาติใดผู้นำเป็นธรรม ถ้าผู้นำเป็นธรรมนะมีความเสมอภาค ถ้าผู้นำไม่เป็นธรรมนะมันจะบูดริค ถ้าความบูดริค ประชาชนเดือดร้อนมาก แต่ถ้าผู้นำเป็นธรรมนะ ประชาชนจะอยู่ร่มเย็นเป็นสุข วันนี้วันพ่อแห่งชาติ เราอยู่ในสังคมที่ร่มเย็นเป็นสุขจนเคยตัวกัน จนไม่เห็นคุณค่าว่าสิ่งที่เราได้อาศัยอยู่นี้มันเกิดขึ้นมาจากอะไร?

ฉะนั้น วันนี้วันพ่อแห่งชาติ เพราะ! เพราะว่าท่านเป็นผู้มีคุณธรรม ถ้ามีคุณธรรมจะทำให้สังคมร่มเย็นเป็นสุข แต่เวลาท่านให้อโวกาเห็นไหม จะทำให้คนดีทุกคนเป็นไปไม่ได้ ฉะนั้น ต้องให้คนดีเป็นผู้ปกครอง ไม่ให้คนไม่ดีมาเบียดเบียนกัน เพราะถ้าคนเป็นคนดี คนที่เข้าใจสังคม จะเข้าใจสังคมว่าสังคมทั้งสังคมนั้นจะเป็นคนดีไปทั้งหมดมันไม่มีหรอก มันเป็นสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้ แต่ผู้ที่เป็นธรรมเขาก็ต้องปกครอง เขาก็ต้องดูแล ให้คนที่ เป็นธรรมปกครอง ให้ปกครองคนที่ไม่เป็นธรรม

ฉะนั้น วันนี้วันพ่อแห่งชาติ เราเกิดมา เห็นไหม เกิดมาร่วมสมัยกับคนที่มิบุญนะ ถ้าเกิดมาร่วมสมัยกับคนที่มิบุญ เขาถึงบอกว่าเราเป็นชาวพุทธไง ชาวพุทธนี่สิ่งที่เป็นบุญกุศล เราจะตอบแทนได้ด้วยอะไร? ด้วยบุญกุศลไง คำว่าบุญกุศลคือเราเป็นคนดี คนที่เสียสละทาน ศีล

ภาวนา คนนั้นเป็นบัณฑิต คนที่เป็นคนที่มีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก คนนั้นจะละโมภโลกมาก เอาแต่ได้ เอาแต่เป็นของตัวเอง แต่คนที่มีทาน ศีล ภาวนา นั้นเป็นบัณฑิต

อเสวนา จ พาลานํ ปณฺหิตานญฺจ เสวนา เราจะไม่คบคนพาล เราจะคบบัณฑิต แต่คนพาลมันก็มีพาลนอก พาลใน บัณฑิตนอก บัณฑิตใน บัณฑิตนอกก็เป็นสังคมที่รุ่มเย็นเป็นสุข เห็นใหม่ แต่ถ้าบัณฑิตในล่ะ? บัณฑิตในคือความรู้สึกนึกคิดของเรา เราคบความรู้สึกนึกคิดนะ เวลาใจมันคบอะไร? เวลาความรู้สึกนึกคิดมานี้ใจมันคึดมกนิง

เวลาคนกินอาหาร คนกินอาหารเพื่อดำรงชีวิต จิตเสวยอารมณ์ ถ้าจิตมันไม่เสวยอารมณ์ จิตมันคืออะไร? จิตมันคือพลังงานนะ แต่เวลามันเสวยอารมณ์ เสวยความคิด ความคิดที่ดีๆ เห็นใหม่ นี่บัณฑิตใน บัณฑิตในคิดแต่ดีๆ ทำสิ่งที่ดีๆ เราจะบอกว่าคนดี ทำได้ง่าย ทำช่วยยาก คนชั่วทำแต่สิ่งชั่วๆ ทำความชั่วง่าย ทำความดียาก เพราะเขาเคยคิดของเขา นี่มันเพราะว่าเขาคบคนพาลจากภายใน

นี่คนพาลจากภายใน บัณฑิตจากภายใน มันจะแก้ไขด้วยสิ่งใดล่ะ? ก็แก้ไขด้วยศีลธรรม ศีลธรรมจะไปแก้ไขตรงนั้น ถ้าแก้ไขตรงนั้นขึ้นมามันจะเป็นประโยชน์กับสังคม เห็นใหม่ สังคมถ้าคบบัณฑิต คบบัณฑิตเราก็อยากมีบัณฑิต เราก็อยากคบบัณฑิต เราอยากคบคนดีทั้งนั้นแหละ แต่ถ้าเวลาเราแก้ไขในหัวใจของเราล่ะ?

นี่เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว คนไหนทำดีคนนั้นต้องได้ดี คนไหนทำชั่วต้องได้ชั่ว แต่เราก็รำพึงรำพัน เรียงร้อย นี้จะเรียงร้อยเอาจากศาสนา เราทำดีทั้งนั้นแหละ เราทำคุณงามความดีของเรา ทำไมเราไม่ได้ดี ทำไมเราไม่ได้ดี ทำบุญนะมันต้องมีกาลเทศะหนึ่ง มันต้องมีกาลเทศะในสังคม ในกาลสถานที่ ถ้ากาลสถานที่ กาลนั้นสมควรอย่างนั้นมันก็ดี กาลที่มันไม่สมควรว่าเป็นกาล

คูสิเวลามาวัด ถ้ามาช่วงนี้ได้ทำบุญกุศล ถ้ามาช่วงบ่ายล่ะ? มาช่วงเย็นล่ะ? มันไม่ใช่กาล มันไม่ใช่กาลคือว่า นี่การดำรงชีวิต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ให้พระฉันอาหาร ได้ตั้งแต่เช้าถึงเที่ยง คำว่าเช้าถึงเพลๆ เพลนะ เวลาใครรูดงก็ไปจะรู้ บิณฑบาตบางทีนะ ๑๐ กว่า กิโล เข้าถึงเพลๆ เพลนี้เราว่าเข้าถึงเพล เราก็บอกว่าเข้าถึงเพลฉันได้เข้าถึงเพล แต่เวลาในรูดงกวัดรให้ฉันมือเดียว ถ้ามือเดียวนี้ในเวลาไหนล่ะ? เข้าถึงเพล เวลาบิณฑบาตกลับมานะ ๕ โมง ๑๐

โมงก็มี บางทีนะ แต่บางที่เช้าก็มี เช้าถึงเพลนี่เปิดโอกาสให้ นีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ

ฉะนั้น ถ้ามีกาลเทศะ มีกาลต่างๆ ทำบุญก็จะได้บุญ นี่อันหนึ่ง อีกอันหนึ่งคือว่ากรรมเก่า กรรมใหม่ เวลากรรมเก่านะ คำว่ากรรมเก่า ทำสิ่งใดมันขัดแย้งไปหมด มันไม่ทำอะไรแล้วจะประสบความสำเร็จไปซักที มันมีความขัดแย้ง มันมีความผิดพลาด มีการคลาดเคลื่อน มันทำไมไม่ลงตัวซักที ทำไมไม่ลงตัวซักที แต่ถ้าคนมีอำนาจวาสนานะ จับพลัดจับผลูนี้มันได้หมด จับพลัดจับผลูก็ได้ ทำไมตั้งใจมันก็เสร็จ ทำอย่างไรมันดีไปหมดเลย ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ? เห็นไหม กรรมเก่ากรรมใหม่มันมี

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนนะ กัมมะพันธุ กัมมะปฏิสะระโณ กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมเป็นแดนเกิด เห็นไหม ที่เรามาบังงันอยู่นี่นะเรา ต้องมีกรรมดีของเรา มีมนุษย์สมบัติ เพราะจิตนี้มันเกิดตลอดเวลา แต่จิตเกิดในสถานะใด? เกิดในนรกอเวจี เกิดในสัตว์เดรัจฉาน เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม จิตนี้เกิดตลอด จิตนี้ไม่มีการเว้นวรรค

จิตนี้คือพลังงาน พลังงาน สสาร มันมีของมันอยู่ ชาติรู้มีอยู่ ชาติรู้คือตัวจิต ปฏิสนธิจิตในไข่ ในน้ำคร่ำ ในครรภ์ ในโอปปาติกะ นรกอเวจี เทวดา อินทร์ พรหม นี่โอปปาติกะ เกิดแล้วเป็นเลย เกิดแล้วเป็นอย่างนั้นๆ นี่โอปปาติกะ กำเนิด ๔ ของจิต จิตมันกำเนิดของมัน แต่เรากำเนิดมาเป็นมนุษย์ ทำไมถึงเกิดเป็นมนุษย์ล่ะ?

นี่ใจเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเกิดเป็นมนุษย์นี่แสนยาก เกิดเป็นมนุษย์แสนยาก เหมือนเต่าตาบอดอยู่ในทะเลนะแล้วมันโผล่ขึ้นมา แล้วเขามีบ่วงๆ หนึ่ง ถ้าเต่าตัวนั้นโผล่ขึ้นมาในบ่วงนั้นคือได้เกิดเป็นมนุษย์ แต่เต่าตาบอดมันโผล่จากทะเลขึ้นมา มันจะเข้ามาในบ่วงนั้นไหม?

ฉะนั้น สิ่งที่เกิดเป็นมนุษย์นี่แสนยาก แต่เราได้แล้ว เราได้การเกิดเป็นมนุษย์ พอเกิดเป็นมนุษย์ เห็นไหม เกิดเป็นมนุษย์มันมีสมอง มันมีสติเสรีภาพ มันมีสิ่งต่างๆ มันมีการกระทำ มันมีการขวนขวาย แต่! แต่ถ้าถึงกาลที่ไม่มีศาสนา คูณนี้ภัทรกัป ๕ องค์ แล้วเวลาพ้นจากทุกขนั้นไป นี่เราเกิดมาแล้วก็มีความเชื่อ ศาสนาดั้งเดิมของโลกคือศาสนาถือผี โดยธรรมชาติของคนมีความ

วิตกกังวล มีความกลัวเป็นธรรมดา ก็หาที่พึ่งๆ แต่หาที่พึ่งหาที่ไหนมันไม่มีที่พึ่ง พยายามหาที่พึ่ง ก็หาที่พึ่งไม่ได้ เพราะผีตัวสำคัญคือผีในหัวใจของเราแน่ละ

หัวใจของเรา ผีตัวนี้มันขาดแคลน มันดิ้นรนของมันอยู่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา อะทาสีเม อะกาสีเมฯ เวลาท่านเทศน์สอนนะ แต่เดิมคนเรามีความกลัวก็กราบไหว้ภูเขา ฟ้า ดิน แดก พระอาทิตย์ กราบต่างๆ แต่ปัจจุบันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ตรัสรู้ตามความเป็นจริง รู้ว่าทำไมถึงเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระโพธิสัตว์มา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย

นี่บุพเพนิวาสานุสติญาณย้อนอดีตชาติได้หมด ถ้าไม่ได้ชำระกิเลสก็จะจุตูปปาตญาณ จะเกิดอนาคต แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาวิชฌญาณทำลายอวิชชาในหัวใจไปทั้งหมด เห็นไหม จิตใจที่งอกเกิดเป็นมนุษย์ ปฏิสนธิจิตได้ชำระล้างสะอาดแล้ว นี่ในบัดนี้รู้ที่มาที่ไปของการกำเนิด ของการดำรงอยู่ และของอนาคต แล้วในปัจจุบันนี้เราทำอะไร ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นที่มาและที่ไปถึงสอนพวกเราไป

“อย่าคร่ำครวญ อย่ามีความทุกข์ยาก สังกรรมมันเป็นแบบนี้ เอาความคิดต่อความดีใจ”

เราทำบุญกุศลกันนี้ เสียสละทานขึ้นมา อุทิศส่วนกุศลให้ใคร เอาความคิดต่อความดีใจ เรามีความดีของเรา นี่แล้วความดีของเราทำไมผู้ที่พลัดพรากจากไปเขาจากไปล่ะ? เพราะมันเป็นสังกรรมไง ความกำเนิดแล้วมันต้องมีพลัดพรากไป สิ่งทีประสบความสำเร็จมันก็ต้องพลัดพรากไปไหม? แต่ความพลัดพรากนั้นเราไม่อยากจะพลัดพราก แต่มันเป็นความจริงนะ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าเราศึกษาสังกรรมแล้ว เราเข้าใจแล้ว สิ่งใดจะพลัดพราก เรามีปัญญาของเรา นี่เรารู้จริงมันเป็นความจริงอย่างนี้เราห้ามไว้ไม่ได้ แต่ถ้าเราไม่ศึกษาขึ้นมาเราจะทุกข์ร้อนไปกับมัน เห็นไหม

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว นั่นเป็นเรื่องของโลกนะ แต่ถ้าเราคบบัณฑิตขึ้นมา เราทำหัวใจของเรา นี่วันนี้วันสำคัญในชาติ วันสำคัญ เห็นไหม ให้เราทำบุญกุศล เราทำกุศลเพราะอุทิศ อุทิศให้ใครล่ะ? นี่อุทิศให้พ่อแห่งชาติ ท่านปกครอง ท่านดูแลที่เป็นธรรม ถ้าเป็นธรรมเราก็จับความบกพร่องเล็กน้อยว่าสิ่งนั้นก็ยิ่งผิดพลาด

คน มนุษย์ เกิดมานี่ สิ่งที่จะให้สมบูรณ์เป็นความพอใจของเราทั้งหมดมันไม่มีหรอก แต่คุณงามความดี สิ่งที่เป็นความดีที่ทำดีมานี้ไม่มีใครโต้แย้งได้ ถ้าโต้แย้งได้เขาก็โต้แย้ง ไม่มีความโต้แย้งสิ่งที่คุณทำมาได้ ฉะนั้น ท่านเป็นพ่อแห่งชาติ เป็นสิ่งที่ปกป้องดูแล แล้วให้ความอบอุ่น ให้ความคุ้มครอง ให้ชาติบ้านเมืองมั่นคง แล้วเราอยู่ในชาติบ้านเมืองที่มั่นคงแบบนั้น เรามีบุญไหม? ท่านมีบุญกับเราไหม? เราได้อาศัยร่มโพธิ์ของท่านไหม?

ถ้าอาศัยร่มโพธิ์ของท่านนะ เราทำบุญกุศลไปเพื่ออุทิศส่วนกุศลนั้น ถ้าทำบุญอุทิศส่วนกุศลนั้น สังคมก็ร่มเย็นเป็นสุขด้วยการกระทำของเรา ถ้าด้วยการกระทำของเรา สังคมร่มเย็นเป็นสุข เห็นไหม นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

“ให้ทำบุญกุศลให้รัตนตรัย พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์”

ทำเพื่อใคร? นี่เวลาพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก เวลาท่านจะปรินิพพาน พระอานนท์ถามนะ

“เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว มรรค ผล จะสิ้นไปเมื่อไหร่?”

“อานนท์ เราไม่ได้เอามรรค ผล ของใครไปเลย เราเอาของเราไปเท่านั้น”

นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานก็เอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป

“ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม มรรค ผล นิพพาน จะไม่ว่างจากโลกนี้เลย”

เราทำบุญกุศลกันอยู่นี้ เห็นไหม เราทำบุญกุศลอุทิศให้พ่อแห่งชาติ ให้กับพระราชาที่ปกครองดูแลเรา แล้วใครเป็นคนทำ? ใครเป็นคนทำ? คนทำนั้นเป็นคนได้ แต่คนทำนั้นเป็นคนได้ ถ้าเราไม่มีบุญกุศลเราจะเอาอะไรอุทิศ ถ้าเราอุทิศส่วนกุศลนะ นี่อุทิศส่วนกุศล ใจสู้ใจ เห็นไหม นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน

“เธออย่าคร่ำครวญ เธออย่ารำร้อง เธออย่าเสียใจ สิ่งนั้นเป็นความจริง”

ถ้าเรามีศัจจะ เรามีความรู้จริง สิ่งนั้นเป็นความจริง เราทำบุญกุศลเพราะหัวใจเราเข้าใจ เรื่องศัจธรรม ใจของเราเป็นธรรมแล้ว เห็นไหม ใจที่คิดดี นึกดี พุทธิ ทำสิ่งที่ดีๆ นี่โน้มนำสิ่งที

ดีๆ ให้ต่อกัน มันเป็นบุญกุศลไหม? มันเป็นบุญกุศลทั้งนั้นแหละ ถ้าเป็นกุศลนั้น เห็นไหม เราได้ ๒ ชั้น ๓ ชั้นนะ ชั้นหนึ่งคือทำเพื่อตัวเองก่อน ตัวเองไม่มีจะเอาอะไรอุทิศ คนที่อุทิศจะต้องมี ถ้าไม่มีจะเอาอะไรไปอุทิศล่ะ? ทีนี้พอเรามีของเรา เห็นไหม เราถึงอุทิศไป เราได้ ๒ ชั้น ๓ ชั้น

นี่หลักของศาสนา เวลาผู้เป็นหลักของบ้านเมืองบอกว่า

“บรรพบุรุษของเราชาวไทยเป็นผู้ที่ฉลาด เลือกศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ”

เลือกศาสนาพุทธนะ ผู้นำเลือกศาสนาใด เลือกถือศาสนาใด ถ้าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งเหตุและผล ศาสนาพุทธให้สังคัมมเย็นเป็นสุขในระดับของท่าน ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติให้เห็นคุณค่าของศาสนา เห็นไหม พระพุทธรูปองค์หนึ่งมีเพชร นิล จินดา ที่เขามีศรัทธาความเชื่อประดับในพระพุทธรูปนั้น ในพุทธศาสนา เราเสียสละออกจากสังคัมมาบวชเป็นพระเป็นเจ้าแล้วเราประพฤติปฏิบัติ ถ้าจิตใจมันเป็นธรรม

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

ความเห็นธรรม เห็นไหม ธรรมนั้น สังคัมมนั้น เวลามีธรรมขึ้นมา มันจะเข้าใจสิ่งต่างๆ ทั้งหมด ทั้งฟังตัวเองได้ด้วย ทั้งเจือจางกับสังคัมได้ด้วย นี่ใจประดับไว้ในศาสนา ถ้ามันประดับไว้ในศาสนา นี่สังจะความจริง แล้วเราเอาหัวใจของเรา หัวใจของเราที่มีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก แต่เรามีศรัทธาความเชื่อ เราจะประพฤติปฏิบัติให้หัวใจของเราประดับไว้ในศาสนา

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

ถ้าจิตใจเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พยายามตั้งสติของเรา เห็นไหม พุทธานุสติ ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันนี้วันพ่อแห่งชาติ เรานึกถึงทำบุญกุศลเพื่อพ่อแห่งชาติ เวลาเราประพฤติปฏิบัติของเรา พุทโธ พุทโธนี่ศาสนาของเรา ศาสนาพุทธ พุทธศาสนา รัตนตรัยของเรา เรากำหนดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธานุสติ พุทโธ พุทโธนี่ ถ้าเราทำของเราขึ้นมา จิตใจมันจะใสสะอาดขึ้น แล้วมันจะมีปัญญาใคร่ครวญขึ้น เราชำระล้างจิตใจ หัวใจนี้ขึ้น

นี่ศาสนา เห็นไหม บรรพบุรุษของเราเป็นผู้ฉลาด เลือกศาสนาพุทธไว้เป็นศาสนาประจำชาติ ให้พวกเราได้มีการเสียสละ ให้พวกเรามีจิตใจเป็นธรรม ให้พวกเราเสียสละเกื้อกูลต่อกัน อันนี้เพื่อสังคัม แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไป นี่ถ้าจิตใจเราเป็นธรรมขึ้นมา จิตใจเรามีธรรม

ขึ้นมา มันจะซาบซึ้งๆ บุญกุศลนะ ถ้าเราเห็นความทุกข์ความผิดขึ้นมา เราจะมีใจของเรา แต่พอจิตใจเราเกิดปัญญาขึ้นมา มันชำระล้างในหัวใจของเรา นี่ธรรมสังเวชนะ น้ำหูน้ำตาไหล พราวๆ เลย มันสังเวชกับชีวิต มันสังเวชกับการเกิดและการตาย

คู่มือเวลาเราสังเวชในสังคม เรายังมีความตื่นตันทันใจนะ เห็นความดีความชั่วเราจะตื่นตันทันใจ หัวใจของเรา แต่เวลาภาวนามยปัญญา มันเกิดในหัวใจ มันรื้อหรือชาติ มันจะตื่นตันทันใจของมัน มันเกิดความสังเวชขึ้นมา มันเกิดน้ำตาแตกพราวๆ ออกมา แล้วมันถอดถอนไอ้สิ่งที่ว่ามันเป็น ความเฉา ความเหงา ความหงอย ความเผลาสนใจ อวิชชาคือไฟไหม้เผา ไฟเย็นมันเผาไหม้ ตลอดเวลา

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มีมันเผาไหม้ในหัวใจของเรา จะมั่งมีศรีสุข ทุกข์จนเจ็ญใจ เหมือนกัน มั่งมีศรีสุข ทุกข์จนเจ็ญใจมันเป็นเครื่องประดับ มันเป็นเรื่องของโลกๆ มันเป็นเรื่องอำนาจ วาสนา แต่ทุกดวงใจที่เกิดมามีอวิชชา มีกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก จะมั่งมีศรีสุข ทุกข์จนเจ็ญใจขนาดไหนมันเผาหัวใจทั้งนั้น มันเผลาสนใจทุกดวงใจ แล้วเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เกิดภาวนามยปัญญา เห็นใหม่

นี่สังฆธรรม อริยสังฆมันเข้าไปชำระล้าง เข้าไปผ่อนคลาย นี่คุณธรรม บรรพบุรุษของเรา เป็นผู้ที่ฉลาด เลือกพุทธศาสนาไว้เป็นศาสนาในการประพฤติปฏิบัติ แล้วเราประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมามันได้จริงของมันขึ้นมา นี่อริยสังข์ น้อมธรรมมันเริ่มชำระล้าง มันเริ่มทำให้จิตใจมันเบา ลงๆ นี่เราปฏิบัติไปๆ มันจะรู้ของมันนะ

ศาสนาเพื่อสังคัมก็สังคัมอันหนึ่ง เพื่อความร่มเย็นเป็นสุข ถ้าเราปฏิบัติขึ้นมา ปฏิบัติใน หัวใจของเราเป็นความจริงของเราขึ้นมา มันจะมีข้อเท็จจริงของมัน มันจะมีอริยสังข์ มีมรรคญาณ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เราว่าทุกข์ๆ เราก็บ่นกันว่าทุกข์ๆ ตะครุบเงาทั้งนั้นแหละ ไม่เคยเห็น ทุกข์หรือ

แต่ถ้ามันทุกข์เป็นความจริงนะ ทุกข์มันเกิดจากอะไร? มันเกิดจากสมุทัย มันเกิดจาก ตัณหา เกิดจากความขัดแย้ง เกิดจากความไม่ยอมรับความเป็นจริง เกิดจากการอยากได้แล้ว ตะครุบเงา นั่นละตัวทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ควรกำหนดแล้วสาวไปที่เหตุ พอกำจัดเหตุ หมดแล้วเหตุมันไม่มี ทุกข์มันมาจากไหน? ทุกข์มันมาจากไหน? ก็ทุกข์แบบพระพุทธเจ้าพูดนี้ไง

มันเป็นสัจจะ มันเป็นความจริงอย่างนั้น ของมันเป็นอยู่อย่างนั้น แล้วเราไม่ไปเหนียวรั้งให้เป็นอดีต-อนาคต ไม่เหนียวรั้งให้ตามความพอใจของเรา เราจะทุกข์ไหม? เราก็กไม่ทุกข์เพราะเรารู้จริง

แต่นี้มันทุกข์อยู่นี้ไม่พอใจ จะดึงไว้ จะผลักใสไม่ยอมได้ๆ นี่ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ถ้ากำหนดทุกข์ได้ เห็นทุกข์จริงมันก็จะสมุทัย พอละสมุทัยละด้วยมรรคญาณ มรรคญาณมันเกิดนิโรธะ นิโรธคือการดับทุกข์ นิโรธคือนิพพาน นิโรธคือความสิ้นไปแห่งกิเลส เห็นใหม่

ฉะนั้น เวลาเขาทำกัน นี่เขาทำบุญกุศลเพื่อสละแก่พ่อแห่งชาติ แล้วเขาก็ปฏิบัติเพื่อพ่อแห่งชาติด้วย ทานนี้เราได้ทำแล้ว ถ้าใครอยากทำบุญกุศลให้กับในหลวงของเราที่มากขึ้น ให้กำหนดพุทโธ ให้ทำหัวใจให้สงบร่มเย็น แล้วถ้าหัวใจเราสงบร่มเย็น นั่งสมาธิเป็นสมาธิอุทิสให้ นั่งจนเกิดภาวนามยปัญญาแล้วอุทิสให้ อันนั้นจะเป็นบุญกุศลที่ประเสริฐที่สุด เพราะ เพราะมันได้ชำระล้างหัวใจของเราด้วย แล้วบุญกุศลอันมหาศาลนี้เราจะได้อุทิสให้กับองค์ในหลวงของเรา

ใครประพฤติปฏิบัตินะ พอจิตมันเริ่มสงบร่มเย็น จิตเป็นสมาธิเกิดปัญญา เทวดา อินทร์ พรหมนี่นะเขาขอบุญกุศลนะ เขาพยายามปกป้องดูแล เพราะเขาอยากได้บุญกับคนนั้น เขาอยากได้บุญกับคนที่ปฏิบัติ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทศน์ธรรมจักรนะ นี่เทวดาส่งข่าวขึ้นไปเป็นชั้นๆ ขึ้นไปเลยว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว

หลวงปู่มั่นของเรา ครูบาอาจารย์ของเราอยู่ในป่าในเขา เทวดา อินทร์ พรหม มาฟังเทศน์ มาฟังธรรม มาปรีกษาสังฆกรรมตลอด นี่เรารู้สึกส่วนกุศลด้วยอามิส ด้วยการเสียสละทาน เรา กำหนดพุทโธ พุทโธ ทำจิตใจของเราให้ร่มเย็นเป็นสุข ถ้าใครได้สมาธิก็อุทิสส่วนกุศลนั้นให้ ใครได้ปัญญาก็อุทิสส่วนกุศลนั้นให้ ใครได้สมาธิ ใครได้ปัญญา มันจะเป็นปัจจัยจัดตั้ง มันจะเป็นสันติภูมิจิโก จิตดวงนั้นได้ความสงบร่มเย็นก่อน จิตดวงนั้นได้สังฆกรรมก่อน ได้ธรรมก่อน เราได้ แล้วเราถึงอุทิสให้กับในหลวงของเรา วันนี้เป็นวันพ่อแห่งชาติ เอวัง